

[Undervisningsministeren.]

den direkte er fremkaldt af — nogle bevil-
lingsønsker, der springer ud af den medici-
nerkonference, som blev afholdt i januar
måned i samarbejde mellem ministeriet og
universitetet, og hvor vi sagde til univer-
sitetet: „Når I nu har gjort op på grundlag
af denne konference, må vi så høre fra
jer?“ Det er baggrunden for Københavns
universitets henvendelse, der altså direkte
er fremkaldt af ministeriet efter konferencen
i januar. Dette gælder de ca. 4 mill. kr.
Så er der 3 mill. kr. vedrørende andre
fakulteter, fag som sociologi, litteratur og
psykologi, og endelig er der — og det beder
jeg også hr. Niels Westerby bemærke; det
har jeg også fortalt hr. Niels Westerby i
svaret i går — 4,5 mill. kr. til første del
af en 2-årig bevilling til opfyldelse af et
gammelt ønske om udvidelse af Niels Bohr
Institutets acceleratoranlæg.

Vi skal nu se på, hvordan vi kan tage
stilling til disse ting; men om denne sag
har Københavns universitet bedt os spørge
Forskningens Fællesudvalg først, og skulle
hr. Niels Westerbys forslag blive vedtaget,
håber jeg stadig, at vi, som universitetet
har bedt os om, må have lov til at spørge
de forskningskyndige, før vi sender checken
på de 4,5 mill. kr. for denne accelerator,
som altså også er et led, og som ikke har
noget at gøre med kapaciteten på Køben-
havns universitet.

Der er i det hele taget — som det blev
nævnt af hr. Morten Lange — ikke noget usød-
vanligt i, at der rejses hastende bevillings-
ønsker, som vi så søger at imødekomme ved
hjælp af reserverne. Når vi taler om, hvad
Københavns universitet ikke når at få,
bør vi måske også for balancens skyld, så-
dan som hr. Lysholt Hansen gjorde det,
nævne, at tilskuddene til universitetet i
de sidste to år har haft en stigning på
44 mill. kr. eller 40 pct., og tager vi hele feltet
„højere uddannelse og forskning“, er der en
stigning på 200 mill. kr., også dér ca. 40 pct.
Det er altså ikke sådan, at der ikke er meget,
meget væsentlige stigninger på disse områder.

Når hr. Niels Westerby i forbindelse med
sit forslag siger, han først nu er opmærksom
på situationen ved Københavns universitet,
så vil jeg nødig sige det, men hr. Niels
Westerby plejer nu ikke at sove — man kan
sige meget, men ikke det — han plejer at være

meget på vagt alle steder, men jeg tror nu,
alle tingets øvrige 178 medlemmer er helt
opmærksomme på situationen på Køben-
havns universitet. Det er ikke for nogen
af os en ny åbenbaring; men de nyomvendte
er jo altid de ivrigste. Vi andre har kunnet
følge det i dagspressen i december, i januar,
i februar, hvor man har læst meget om disse
ting, men hr. Niels Westerby kom ikke
med noget forslag af nogen art. Jeg har
ikke afvist hr. Niels Westerby med hensyn
til oplysninger; men jeg har spurgt, om jeg
kunne få lov at kigge i denne bunke, før
hr. Niels Westerby tog den fra mig for at
stille ændringsforslag på grundlag af den.
Det synes jeg var en ganske praktisk for-
anstaltning. Det kunne være, vi havde
kunnet give ham et lille præj, så han havde
fået et fornuftigere forslag ud af det end
det, han nu kom med. Jeg forstår, at hr.
Niels Westerby mener, det gælder Kø-
benhavns universitet alene og ikke Århus
og Odense; men også deres interesser skal
jeg prøve at varetage, sådan som vi hidtil
har gjort det.

Hr. Niels Westerby siger i sin bemærkning
til forslaget, at jeg i svaret til ham har er-
kendt, at de foreslåede bevillinger ikke er
tilstrækkelige til at løse de foreliggende pro-
blemer. Det har jeg ikke erkendt. Jeg har
sagt, at de foreslåede bevillinger ikke var
tilstrækkelige til at løse alle de foreliggende
problemer. Dette lille ord er faldet ud på
vejen, og jeg er så høflig at gå ud fra, at det
er ved en fejltagelse.

Når hr. Niels Westerby så siger, at der jo
vil hengå 1 år, før universitetets bevillinger
kan komme igennem, er det som allerede
sagt fra flere sider ikke rigtigt. Det, der nu
må være opgaven — jeg kommer til at sige
endnu en gang, at det også er oplyst over
for hr. Niels Westerby i går — er at gå dette
materiale igennem; derefter må jeg så dels
se, hvad vi kan klare af vore egne reserver,
dels må jeg gå til regeringen, og så må vi
se, hvordan vi kan løse de problemer, fuld-
kommen sådan som vi plejer at løse den
slags problemer; der er intet som helst
ekstraordinært i det.

Jeg vil altså gerne understrege, at et ja
til dette forslag er et ja til en fremgangs-
måde, der vil gøre enhver form for planlæg-
ning og prioritering inden for uddannelses-
feltet umulig, medens et nej til forslaget ikke